

ДОБРИ ЖОТЕВ
БАЛАДА ЗА ЕДИНАКА

chitanka.info

Изсмука слънцето снега от урвите.
Пропъди на веевиците воя.
Дъхти на пръст, на размразена пръст,
на корени, на злак, Вълчице моя!

Усецаш ли? В земята бродят сокове.
По жилите пробягват жадни тръпки.
Бъди добра — не ме оставяй сам,
сред нощите ме мамят чужди стъпки.
А идат нощи, нощи! Неочаквано
замайват ноздрите нивя орани.
Далечно биле с неусещан дъх
гори гърдите като прясна рана.

Не чуваш ли? От бездната на нощите
долитат гласове. Зове усоя,
зоват листа. Не ме оставяй сам,
не ме оставяй сам, Вълчице моя!
В такива нощи сплетените повици
притягат гърлото ми в огнен спазъм,
изтръгват вой, сто века неумрял,
изтръгват зов, сто века неизказан.

На моя зов вълчица нейде в тъмното
отвърща премаляла и ме мами.
Отвърща друга, трета... И към тях
като насън повежда ме кръвта ми.

Тогава ти ме спри с милувки-мълнии!
Не спра ли, оглушал от повика и воя,
при себе си със нокти ме задръж,
със зъби ме задръж, Вълчице моя!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.